ידיעות אחרונות
24 שעות

9/11 יום השנה לאסון התאומים

שי, האישה ליאת והתינוקת ספיר, כמה ימים לפני האסון

"הזמן לא מרפא. זה כמו נכות, כשמישהו מאבד איבר ורק לומד לחיות עם האין. ככה אנחנו. משתדלים לחיות עם הכאב"

שי לוינהר חי את החלום האמריקאי. הוא היה ברוקר מצליח בחברה נחשקת בוול־סטריט. מדי יום הגיע לעבודה בקומה ה־103 במגדלי התאומים. ואז התנגש מטוס בקומה ה־99. שי, אב טרי לתינוקת ספיר, לא זכה לראות אותה גדלה. היום ישתתפו הוריו בטקס האזכרה המרכזי בניו־יורק. "אם לפחות הוא היה רואה את ספיר המדהימה שלו, אם היה רואה איזה בת יש לו" | **נעם ברקן** | עמ' 4

צילום: אי.פי

שעות ראשונות

שיר ביום

אדם יושב
יואב גלבוע

לג.מ.

אָדָם יוֹשֵׁב מוּל מִכְלוֹל מִלּוֹתָיו
כְּמוֹ נַגָּר בְּסַדְנָה אֲפוּפַת שְׁבָבִים
שׁוֹלֵחַ יָדָיו אֶל הָעוֹלָם מִסְּבִיבוֹ
מְנַסֶּה לְלַקֵּט מִילִּים אֶל כְּתָבָיו

אָדָם כּוֹעֵס עַל חַיָּיו וְעַל רֶצֶף לִיבּוֹ
וּמְשַׁמֵּשׁ כְּבוֹרֵר בֵּין נַפְשׁוֹ לְמוֹחוֹ
תָּר אַחַר טְפָסִים נְכוֹנִים לְמַלֵּא
בִּכְדֵי לְהַגִּיעַ לִפְשָׁרָה רְאוּיָה עֲבוּרוֹ

וְהוּא בּוֹכֶה עִם יְצָרָיו הַמְפוֹרָקִים
מְנַסֶּה לִמְצוֹא גֶּשֶׁר מֵעַל מָפָּלוֹ
כֹּל יִעוּדוֹ מִסְתַּכֵּם בְּמִכְלוֹל מִילּוֹתַיו
אֵין בּוֹ יֶדַע מִבְּלִי שֶׁנַּפְשׁוֹ חָוְתָה אוֹתוֹ

הַסַּכִּינִים יַחְתְּכוּ וְכֹחַ הַכְּבִידָה יִמְשׁוֹךְ מַטָּה
וְהָעוֹלָם עוֹדֶנּוּ חָג בֵּין חַמָּה לְיָרֵחַ בַּגָּלַקְסְיָה
וְהָאָדָם אוֹתוֹ אָדָם, וּמִילּוֹתַיו כֻּלָּן נָגוֹזוּ
יוֹשֵׁב כּוֹעֵס וְאָז יִבְכֶּה
עַד שֶׁלְּבַסּוֹף יֵשֵׁב אָדָם מוּל
מִכְלוֹל שִׁירָיו.

תגובות

כמו בעולם השלישי

מקבץ הנחקרים בחשד לשחיתות סביב המעגל הקרוב ביותר לראש הממשלה מדאיג ביותר. זה מזכיר במידה רבה את המקו־בל במדינות עולם שלישי שבחלקן הגדול מנהיגים ברמה הבכירה עסוקים באופן שי־טתי במעשי שוחד ושחיתות כמעשה שגרה (ראה בני שטיינמץ באנגולה), כי הפעם "תורם" לעשות לביתם. וכשהם מכריזים על "מלחמה בשחיתות" כולם יודעים שאלה מילים מן השפה אל החוץ, כי גם מחליפיהם יעשו בדיוק אותו דבר בתורם.

במדינות אלה הקלות שבה מתקיימת שחיתות שלטונית נובעת מכך שהמנהיג מעדיף להעלים עין, ובכך הוא מבטיח את נאמנותם של מקורביו מפני מרידה כל עוד הם ממלאים את כיסיהם באין מפריע, ומאחר שכולם עושים זאת – אין מי שחושש מהלשנה. עד שלפעמים המעגל הזה משתבש ומקלקל את החגיגה.

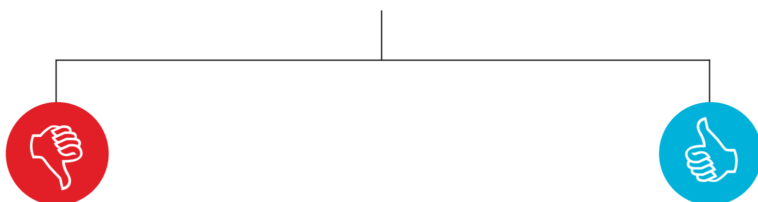
אי אפשר לשלול לגמרי את האפשרות שנתניהו לא היה מעורב במעשי השחי־תות, אבל עצם העובדה שכל המעגל סביבו לכאורה נגוע בכך מצביע על אותה שיטה בדיוק. ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה להיות ככל העמים, ובוודאי לא כמדינת עולם שלישי. ועל כך ייאמר כי בימינו אלה "אין מלך בישראל, איש הישר בעיניו יעשה".

גדעון שניר, תל־אביב

בעקבות הפוסט שעורר את הסערה:

האם צריך לפתוח בחקירה נגד יאיר נתניהו בחשד להסתה

זכה לתמיכה ניאו־נאצית

סמדר שיר

מעולם לא נגעתי ביאיר נתניהו. מ־עו־לם. בילדותו אמרתי "הוא קטן, הוא לא אשם שאבא שלו ראש הממשלה". כשגדל, קצת ריחמתי עליו. מסכן, אוכל חמגשיות והולך עם מאבטחים לפאב. אפילו כשכל הארץ געשה סביב הקקי של קאיה שהוא כן־או־לא אסף נעלתי את הפה, אבל זה נבע מסיבה אחרת. גם אני, בעוונותי, לא תמיד אוספת.

כמה מרגיז, מתסכל ומפחיד לפתוח את השבוע עם "דיילי סטורמר", אתר ניאו־נאצי אמריקאי, ששיתף את קוראיו בקרי־קטורה המבחילה שבחר להעלות בנם הבכור של ביבי והפסיכו־לוגית, המתכנה בפייסבוק בשם העט יאיר האן. "בנו של נתניהו מאשים את היהודים בהפלת אביו היהודי", מתמוגג האתר. "יאיר נתניהו הוא לגמרי אח. בפעם הבאה הוא יקרא להשתמש בגז".

האם עלינו להיאבק במכחישי שואה או באנטיש־מים מבטן ומלידה שמקעקעים את גופם בצלבי קרס ומצטרפים לשורות הקו־קלוקס־קלאן? לא. עלינו לחשוש מיורש העצר, נזר הבריאה. הוא חצה את כל הקווים, ניפץ מערכת הסברה בת עשרות שנים, ובלחיצת מקש החזיר אותנו לתקופות האפלות ביותר בהיסטוריה האנושית. ואם כך טוען הנסיך, מה יגידו אזובי הקיר?

אי אפשר שלא לתהות האם זה מה שהילד שומע בבית, אך השאלה החשובה יותר היא מה היה קורה אילו מאחורי הקריקטורה עמד סתם ילד מגודל שלא שייך לשושלת נתניהו. אילו דני לוי (שם בדוי) היה מעלה פוסט כזה, רק מעטים היו נחשפים אליו ואין מצב שהוא היה נופל כפרי בשל לחיקו של אתר ניאו־נאצי, שבהמשך לפוסט כינה את היהודים "טפילים טבעיים" ו"מוצצי דם". אבל מי שהיה נתקל בחוכמתו של דני לוי היה דורש להעמידו לדין בגין הסתה. לכן חובה עלינו לחקור את יאיר האן במלוא החומרה. וזכותנו לדרוש שאביו יתנצל בשמו, למרות שאולי אין זו אשמתו שיוצא חלציו מטנף עלינו בעולם.

הצביעו

השמאל בהיסטריה

שלמה פיוטרקובסקי

לרגל המהומה התורנית אודות "הקריקטורה האנטישמית" ששיתף יאיר, בנו של ראש הממשלה נתניהו, בחשבון הפייסבוק האישי שלו הטרחתי את עצמי לעלעל בחשבון המ־דובר, והרי המסקנות בקצרה. קודם כל: קש־קוש. נתניהו ג'וניור לא שיתף שום קריקטורה אנטישמית. נכון, הקריקטורה היא הומאז' לקריקטורה אנטישמית להפליא. היא גם עשויה באופן קצת סר טעם, לפחות בעיניי הבלתי מקצועיות. אבל אנטישמיות? זו כבר מסקנה שבינה לבין הקריקטורה שאותה שיתף יאיר אין לא דבר ולא חצי דבר. צריך מאוד לא לאהוב את נתניהו הצעיר בשביל להגיע למסקנה הזו.

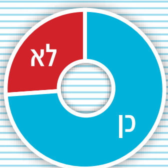
מה כן יש בקריקטורה הלא מוצלחת הזו? הד לטענה (שראויה לדיון קצת יותר מעמיק מזה שלו היא זוכה בתקשורת הישראלית) לא חדשה על השפעתו של ג'ורג' סורוס, יהודי פרובלמטי למדי, על השמאל הישראלי. סורוס אמנם "זוכה" כפעם בפעם גם למנות של אנטישמיות גלויה, אך לפטור ב"אנטישמיות" את הביקורת עליו בעולם זו בדיחה. מדובר באדם שמו־ביל אג'נדה מאוד בעייתית, וגם את השנאה אליו קנה ביושר רב. על זה חקירת משטרה? באמת?

אז למה יאיר נתניהו מוציא כל כך מהכלים את התקשורת הישראלית ואת הפוליטיקאים בשמאל המפה הפוליטית? תרשו לי לתרום לכם תשובה אפש־רית אחת. נתניהו פשוט לא עומד בציפיות שאותן תלו בו באותם חוגים. אנחנו כבר התרגלנו לכך שילדיהם של מנהיגי ימין שלומדים במוסדות החינוך האליטיסטיים (והשמאלניים) של ירושלים ותל־אביב מפתחים השקפת עולם שמאלית. כך היה אצל שורה ארוכה מאוד של מנהיגי ימין. בשלב השני ילדיהם של אותם מנהיגים השפיעו בחזרה על הדעות של הוריהם, ומובן שלא בכיוון הימני. אך שוד ושבר, נתניהו הצעיר, למרות שלמד במגמת התיאטרון בתיכון האליטיסטי לאמנויות בירושלים, מסרב לעמוד בציפיות. הוא ימני כמו אבא שלו, ואולי יותר. אז מי לעזאזל ימתן את האבא, ראש הממשלה בנימין נתניהו?

המציאות מתסכלת, והתסכול מביא לאירועים כדוגמת הציוץ של ח"כ מיקי רוזנטל "נתניהו יונגד", ציוץ שנמחק אחר כך, יש לציין. אז מי כאן בעצם התחיל?

תוצאות הסקר האחרון: האם העליהום על נבחרות הכדורגל

כן - 74% מסכימים עם יהודה שוחט
לא - 26% מסכימים עם עינב שיף

* הנתונים נכונים לשעת סגירת הגיליון

עורך המוסף: **מאיר אברג'יל**

פני מאדים

היום לפני

אלעד זרט

11.9.1997 | החללית MGS מגיעה למאדים

דרך ארוכה עברו חוקרי החלל בהבנת המתרחש על מאדים, מאז שוגרה לראשונה גשושית במסגרת "תוכנית מארינר" לעבר כוכב הלכת האדום. היום לפני עשרים שנה נכבש יעד נוסף כאשר החללית הרובוטית מארס גלובל סרוויור, או בקיצור MGS, הגיעה למאדים. החללית פותחה עבור נאס"א על ידי המעבדה להנעה סילונית ובישרה את חזרתה של ארה"ב לחקר מאדים, עשר שנים אחרי שלא שיגרה אף גשושית אל הכוכב. החללית העבירה מאות תמונות ממאדים, מה שאיפשר ללמוד רבות על הכוכב ומזג האוויר בו. בין היתר גילו החוקרים כי הרוחות על מאדים יוצרות שינויים בתוואי השטח ובמיוחד דיונות חול דומות מאוד למספר מדבריות בכדור הארץ. בנובמבר 2006 הפסיקה החללית להגיב לפקודות שקיבלה מכדור הארץ. כל הניסיונות ליצור עימה קשר מחדש לא צלחו וחודשיים לאחר מכן הודיעה נאס"א על סיומה הרשמי של המשימה

חמש קטנות

אלעד זרט

על הסקר שחושף כי 90 אחוזים מאיתנו מחפשים מידע רפואי ברשת | עם ד"ר דנה פלורנטין, מומחית ברפואת משפחה

ד"ר דנה פלורנטין, מנהלת מרפאת "לב העיר" בפ"ת, שירותי בריאות כללית

1 **37 אחוזים מהציבור בישראל סירבו ליטול תרופה בגלל מידע שקראו ברשת.** "כמו כל דבר בחיים גם כאן חשוב לנהוג באיזון. האינטרנט מאפשר הרבה מידע, וזה דבר חיובי, אבל צריך להשתמש בזה בחוכמה. הרשת לא מחליפה את שיקול הדעת הרפואי".

2 **מה קרה למערכת הבריאות שמרבית האזרחים פונים למידע ברשת?** "קודם כל זה אפשרי היום. לפני 15 שנה זה היה פחות נגיש. דבר שני, תכונת הטלת הספק נהיית יותר דומיננטית. שומעים על הרבה יותר מקרים נוראיים וערים להרבה יותר מהלכים שהם לא לטובת האדם הפרטי".

3 **אז מה בכל זאת מסוכן בפנייה לד"ר גוגל?** "הרבה פעמים באים אליי אנשים עם היסטריה כללית. למשל, בא אליי בחור עם ציסטה בשורש כף היד. זו בעיה פתירה ולא מסוכנת, אבל הוא חיפש באינטרנט ויצא לו שזה סרטן והוא נכנס להיסטריה, וזה במקרה הטוב".

4 **ובמקרה הרע?** "שהמלצות מסוימות יחליפו את הטיפול המקובל. יש לי מישהי שהיא אימא לילדים שגילתה שיש לה סרטן שד. היא קראה קצת ברשת והחליטה לא לקבל טיפול כימותרפי אלא רק צמחי מרפא, והיום יש לה גרורות".

5 **מה לגבי פורומים להתייעצות עם רופאים ברשת?** "זה עניין מבורך, כי הרבה פעמים הפורומים יכולים להרגיע ולתת מענה לבעיה רגעית כשאין רופא בנמצא. אבל גם פה צריך להשתמש בזה בחוכמה. לא לכל בעיה הפורומים מתאימים".

תגובות

כמו בעולם השלישי

מקבץ הנחקרים בחשד לשחיתות סביב המעגל הקרוב ביותר לראש הממשלה מדאיג ביותר. זה מזכיר במידה רבה את המקו־בל במדינות עולם שלישי שבהלן הגדול מנהיגים ברמה הבכירה עסוקים באופן שי־טתי במעשי שוחד ושחיתות כמעשה שגרה (ראה בני סטיינמץ באנגולה), כי הפעם "תורם" לעשות לביתם. וכשהם מכריזים על "מלחמה בשחיתות" כולם יודעים שאלה מילים מן השפה אל החוץ, כי גם מחליפיהם יעשו בדיוק אותו דבר בתורם.

במדינות אלה הקלות שבה מתקיימת שחיתות שלטונית נובעת מכך שהמנהיג מעדיף להעלים עין, ובכך הוא מבטיח את נאמנותם של מקורביו מפני מרידה כל עוד הם ממלאים את כיסיהם באין מפריע, ומאחר שכולם עושים זאת – אין מי שחושש מהלשנה. עד שלפעמים המעגל הזה משתבש ומקלקל את החגיגה.

אי אפשר לשלול לגמרי את האפשרות שנתניהו לא היה מעורב במעשי השחי־תות, אבל עצם העובדה שכל המעגל סביבו לכאורה נגוע בכך מצביע על אותה שיטה בדיוק. ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה להיות ככל העמים, ובוודאי לא כמדינת עולם שלישי. ועל כך ייאמר כי בימינו אלה "אין מלך בישראל, איש הישר בעיניו יעשה".

גדעון שניר, תל־אביב

הפתרון לערד: הפרדה

הקרב המתפתח בערד בין התושבים החי־לונים הוותיקים לבין חסידי גור שהחלו להתיישב בעיר בשנים האחרונות הוא חלק מהמאבק הרחב, הכולל גם את תל־אביב, צפת ובית שמש, למשל, על דמות המדינה. מייסדי העיר הקימו אותה לפני כ־50 שנה, בתנאים קשים וברוח חלוצית. כעת מבקש המיעוט החרדי, לדברי ראש העירייה, "להכתיב את סדר היום" ביישוב. במוצאי שבת כבר גלשה מתיחות זו לאלימות מצד חסידי גור כלפי תושבת חילונית שמחתה על התנהלותם והתנהלות פטרונם שר הבריאות ליצמן ("ידיעות אחרונות", 10.9).

חסידי גור זכאים, כמובן, לפתרונות דיור, אך רצונם לשנות את אופי היישוב פסול מעיקרו. תושבי ערד ראו מה קרה במקומות אחרים עם הגעתן של קבוצות גדולות של חרדים, והם נחושים למנוע זאת. אין כנראה דרך לשלב בין שתי האוכלוסיות. הפתרון הוא הקמת יישוב חרדי חדש, שבו יוכלו חסידי גור לקיים את אורח החיים הרצוי להם, להתפרנס מעבודתם ולשלם ארנונה כדי לקיים אותו. רק הפרדה זו תחזיר את השקט לחבל ארץ יפה זה.

דוד צרפתי, ראשון–לציון

מכתבים (עד 150 מילה): ידיעות אחרונות, ת.ד 1109 ראשון לציון 7565233, פקס: 03־6082546
אי־מייל: letters@yedioth.co.il
פייסבוק: facebook.com/yediothahronoth
נא לציין שם מלא ומקום מגורים

9/11 יום השנה לאסון התאומים

"ואז בעלי אמר 'הרגע איבדנו בן'"

נעם ברקן

ב־11 בספטמבר 2001, יהודית לוינהר קפאה באימה מול הטלוויזיה. מטוס התנגש בקומה ה־99 של אחד ממגדלי התאומים. בנה הבכור, שי, היה במשרדו בקומה ה־103. עם כל העולם, ראתה יהודית את הבניין קורס בשידור חי. "הרבה זמן רציתי לדעת אם שי נהרג מיד כשמטוס פגע, האם ידע מה עומד לקרות, האם פחד? אבל אחרי זמן מה זה לא משנה. העובדה היא שאיבדנו אותו". היום תשתתף בטקס האזכרה המרכזי בניו־יורק

"קשה לי לספר על שי, כי שי היה גאון. אבל כשאמא מדברת על הבן שלה כולם משערים שזו אידיאליזציה", אומרת יהודית לוינהר בשיחת טלפון מניו־יורק. "זה מאוד טבעי שאם תעשה את זה, על אחת כמה וכמה על בן שנהרג. אבל שי באמת היה מיוחד במינו".

16 שנה בדיוק חלפו מאז נצמדה יהודית למסך הטלוויזיה וצפתה בחרדה במגדלי התאומים מתמוטטים. בנה הבכור שי הגיע באותו הבוקר כמדי יום לעבודתו בקומה ה־103 במגדל המפורסם בעולם. ואז התנגש מטוס בקומה ה־99. "אנחנו זוכרים את היום הזה כל שעה, כל דקה", היא אומרת. כמו כמעט בכל שנה מאז ה־11 בספטמבר 2001, יהודית וצבי לוינהר משתדלים להגיע לטקס בגראונד זירו בניו־יורק, לזכר קורבנות פעולת הטרור שמוטטה את מגדלי התאומים וזיעזעה את העולם כולו. "חשוב לי להיות כאן למרות שזה מחזיר אותנו ל־11 בספטמבר 2001, לכל רגע מאותם רגעים קשים של אותו היום. למרות זאת חשוב לי להיות כאן".

"הבן שלי שם"

ארבעה ילדים היו ליהודית וצבי, ושי הבכור היה השראה לכל בני הבית. אהוב על כולם, מחונן וחריף, וגם ספורטאי מצטיין. "הוא היה מאוד מוכשר, מאוד מיוחד. הוא לא היה החנון הסטנדרטי", היא אומרת ואפשר לשמוע את הלב שלה מתרחב מגאווה מהולה בכאב לב. "הוא אהב ספורט, היה סגן אלוף הארץ בהישרדות, השתתף בתחרויות ארציות בשחייה. באמת שהיריעה קצרה מדי בשביל לספר על שי בראיון אחד".

בצבא הגיע לממר"ם, והשתחרר אחרי מספר שנות קבע. ביחידה בה שובץ פגש את ליאת והאהבה ניצתה ביניהם מיד. בהספד שנשאה ליאת מעל קברו של שי, אמרה: "בכל מקום שאליו הלכנו, בכל חופשה אליה יצאנו שאלו אותנו אנשים האם אנחנו בירח דבש. ואני חושבת שזה מתאר הכי טוב את הקשר בינינו. שבע שנים וחצי של דפיקות לב וטעם של נשיקה ראשונה".

"הם נישאו מאוד צעירים", מספרת יהודית. שישה שבועות לפני האסון, נולדה בתם, ספיר. "היום היא בת 16", אומרת הסבתא הגאה. "היא יפהפייה ומאוד מוכשרת. כשהיא אובחנה כמחוננת אמרתי לה 'איזה יופי', והיא אמרה 'טוב, זו לא חכמה, אני הבת של שי'".

הזוג הצעיר המריא לניו־יורק, במטרה ללמוד ולעבוד בתפוח הגדול. "הוא סיים תואר ראשון במחשבים, ותואר שני במנהל עסקים הוא סיים בהצטיינות ביוני", אומרת יהודית. בספטמבר כבר נהרג. "בתחילת דרכו כאן עבד במשלחת הביטחון ביחידת המחשב כי הוא בוגר ממר"ם. אחר כך התקבל לחברה שנחשבה לדובדבן שבקצפת בוול סטריט. חברת הברוקרים המובילה 'קנטור פיצג'רלד'. הם איבדו 700 איש באותו היום.

כשהוא התקבל לחברה, שנתיים לפני שהוא נהרג, הוא התקבל כעובד מן המניין. תוך שנה הם קידמו אותו להנהלה והוא היה אחראי על כל המחקר והפיתוח של המחשוב שלהם". כשהגיע למשרד בבוקר ה־11 בספטמבר, הוא עוד הספיק לשלוח אימייל אחד לליאת, בשעה 07:30 בבוקר. "הוא פשוט הגיע מאוד מוקדם באותו היום לעבודה כדי שהוא יספיק לחזור מספיק מוקדם הביתה, להיות עם ספיר ולעזור לליאת".

ליאת נישאה מאז בשנית, "לפני שנה היא הרגישה שחלף מספיק זמן וחזרה לארצות־הברית. היא נשואה, יש להם ילד משותף מדהים. שי היה רוצה שהיא תהיה מאושרת, וגם אנחנו רוצים".

כשהכל התחיל, יהודית ובעלה היו שניהם בעבודה. "אנשים התחילו לדבר. אמרתי להם, 'זה לא צחוק, זה הבן שלי שם'. ניסיתי להתקשר, הצלחתי לתפוס את ליאת אשתו, והיא אמרה לי 'אני לוקחת את ספיר ואני הולכת לשם'. מזל שעצרו אותה אנשים, לא היה למה ללכת לשם".

מה עשיתם כשהבנתם את המצב?

"אני ובעלי חזרנו הביתה ומיד כמובן פתחנו את הטלוויזיה – וראינו את המגדל השני מתמוטט. ואז בעלי אמר 'הרגע איבדנו בן'. כל כך כעסתי עליו. אמרתי 'אולי הוא רק נפצע, אולי הוא עוד חי'. אולי אולי אולי.

ואז התארגנו לנסיעה לניו־יורק. ושלושה ימים טירטרו אותנו, לא יצאו טיסות כי הם סגרו את המרחב האווירי של ניו־יורק. זה קרה ביום שלישי ורק ביום שישי בבוקר עלינו על טיסה יחד עם כל הכתבים, טיסה מיוחדת והגענו לניו־יורק. הגענו אל האין. כבר לא היה שי. כבר ידענו שאין, אבל הילדים עדיין רצו בין בתי החולים והלכנו

מה הם היו אומרים: "אם נלמד רק משהו אחד מהטרגדיה הזאת, מי ייתן ונלמד שהחיים קצרים, ואין זמן לשנוא" | סנדי דאל, אשתו של ג'ייסון דאל, טייס אחד המטוסים שנחטפו ב־11.9.2001

"אנחנו זוכרים את היום הזה כל יום, כל שעה, כל דקה". שי לוינהר ז"ל ואשתו ליאת

למרכז שהם הקימו כאן ומסרנו את הדי.אן.איי שלו. ומשום מה קיווינו למשהו שלא יכול היה לקרות. חשבנו על נס", היא אומרת בין הדמעות. "חלמנו שהוא חוזר".

"הזמן לא מרפא"

"הייתי בניו־יורק ימים ספורים אחרי הפיגוע ולא אשכח לעולם את הריח החריף שליווה אותי בכל ימי שהותי בעיר, ריח של מוות, הרס וחורבן", אומר דניאל עטר, יו"ר קק"ל, הארגון שהקים בישראל את האנדרטה לזכר נרצחי האירוע. "אני גאה שבזכות האנדרטה שקק"ל הקימה, הגדולה ביותר לפיגוע מחוץ לגבולות ארה"ב, יכולות המשפחות להגיע מדי שנה לטקס מכובד פה בארץ שמנציח את יקיריהן". היום בבוקר, באנדרטה שבהרי ירושלים ייערך טקס מיוחד בשיתוף שגרירות ארה"ב בישראל. לטקס יגיעו משלחות של כבאים, שוטרים וחיילי מארינס. ינאמו בו השגריר האמריקאי, מושלת איווה, יו"ר האופוזיציה ח"כ יצחק בוז'י הרצוג, יו"ר קק"ל עטר ונציגי המשלחות השונות. שתי אחיותיו של שי יהיו שם, וייצגו את המשפחה.

חודש עבר בין הרגע בו קרס המגדל שבקומה ה־103 שבו נלכד שי עם יתר עובדי קנטור פיצג'רלד, ועד לרגע בו נמצא וזוהתה גופתו. "כשהוא רק הגיע לחברה הוא סיפר שהם מפטרים אנשים במייל. הוא אמר שבבוקר כשהוא נכנס הוא חושש לפתוח את המחשב כי הוא לא יודע מה יחכה לו שם. אבל אחרי חצי שנה הוא אמר לי 'אם לא פיטרו אותי אחרי חצי שנה הם כבר יכולים לפטר אותי, כי אחרי שאני יוצא מכאן כל חברה אמריקאית תרצה אותי'. בסוף הוא עבד שם שנתיים". ארבע קומות מתחת למשרדו, התנגש המטוס במגדל ופער בו חור בגודל שש קומות. זה היה המגדל הראשון שנפגע, ובין הפגיעה להתמוטטות עברו שעה וחצי.

הצלחתם לדבר איתו תוך כדי?

"לא. גם ליאת לא הצליחה. לא היה לנו שום קשר איתו. הרבה זמן רציתי לדעת האם הוא נהרג מיד כשמטוס פגע, האם הוא ידע מה שעומד לקרות, האם הוא פחד? האם הוא כאב? אבל אחרי זמן מה זה כבר לא משנה", היא אומרת בבכי. "העובדה היא שאיבדנו אותו. את הגופה שלו קיבלנו אחרי חודש. תמיד אני מרגישה שאולי חלק ממנו נשאר כאן, לכן אני משתדלת תמיד ב־11 בספטמבר להגיע לכאן כדי להיות איתו כאן", היא אומרת בגרון חנוק.

אבל זאת לא הייתה האבידה היחידה שספגה יהודית. "את שי איבדנו ב־2001. ב־2009 היינו כאן, בניו־יורק, לרגל יום הזיכרון השנתי. ב־6 בספטמבר קיבלנו טלפון מהבית, מבתנו הצעירה, שבננו הצעיר, רז, קיבל דום לב ונפטר. במקום להשתתף באזכרה של שי חזרנו הביתה, להשתתף בלוויה של רז. בהפרש של שמונה שנים איבדנו את שני הבנים שלנו, ויש לנו שתי אזכרות צפופות".

הקלישאה על הזמן שעובר נכונה? הוא מקל במשהו?

"הזמן לא מרפא. הזמן רק מלמד אותנו לחיות עם הכאב, זה הכל, לא מקהה אותו. זה כמו נכות כזאת, שמישהו מאבד איבר ורק לומד לחיות עם האין. ככה אנחנו. משתדלים. לא להאמין שכבר עברו 16 שנה וזה עדיין כל כך, כל כך כואב. כשאני חושבת מה הוא יכול היה להיות, אם לפחות היה רואה את ספיר שלו, איזו בת מדהימה יש לו. כל פעם כשאני באה לכאן אני חיה את היום הזה מחדש". ●

"רק ביום שישי בבוקר עלינו על טיסה יחד עם כל הכתבים. הגענו אל האין. כבר לא היה שי. אבל הילדים שלנו עדיין רצו בין בתי החולים ומסרנו את הדי.אן.איי שלו. ומשום מה קיווינו למשהו שלא יכול היה לקרות. חשבנו על נס. חלמנו שהוא חוזר"

"אני ובעלי חזרנו הביתה ומיד כמובן פתחנו את הטלוויזיה – וראינו את המגדל השני מתמוטט. ואז בעלי אמר 'הרגע איבדנו בן'. כל כך כעסתי עליו. אמרתי 'אולי הוא רק נפצע, אולי הוא עוד חי'. אולי אולי"

מסביב לעולם

עטף את עצמו ב־100 אלף דבורים

אין בו פחד: שבר את שיא גינס לזקן שעשוי מדבורים

קנדה

חואן קרלוס נוגס אורטיס לא מפחד מדבורים, והוא הוכיח את זה קבל עם ועולם לפני שבוע בטורונטו, כשישב 61 דקות תמימות עם "זקן" של 100 אלף דבורים שעטפו אותו.

עכשיו חואן קרלוס, פועל בחוות הדבורים "דיקי בי" בעיירה קוקסטאון שבקנדה, הוא שיאן עולם שנכנס לספר השיאים של גינס אחרי ששבר את שיא העולם הקודם שעמד על 53 דקות ו־30 שניות.

"זה משהו שניסיתי בסך הכל פעמיים קודם", סיפר אורטיס בראיון לרשת CBC. "כי רציתי להוכיח לאנשים שאין מה לפחד מדבורים".

הבוס שלו, פיטר דיקי הוא שסיפק את הדבורים לתרגיל. "זאת הכמות הגדולה ביותר של דבורים שגייסנו אי פעם ל'עיצוב זקן'", הוא אומר. "אז ניסינו לבחור את הדבורים הרגועות יותר, כי זה מאוד משמעותי כשמדובר בכמות גדולה כל כך".

בסרטון שהנציח את האירוע אפשר לראות את אורטיס יושב בשקט גמור, בעוד הדבורים נשפכות על ראשו, מוצאות את דרכן על צידי הלחיים, הסנטר, ובסוף מכסות את כל גופו.

"היי, חואן, אתה בסדר?" שואל אותו מישהו בקהל, וכל שאורטיס יכול לעשות בתגובה, זה להרים (לאט ובזהירות!) שני אגודלים.

זקן דבורים, מנהג ששורשיו מגיעים עד לאוקראינה של 1830, מתבצע כשהכוורן לוקח את מלכת הדבורים בכלוב קטן ותולה אותו על הסנטר. מיד אחר כך, כשמשחררים את שאר הדבורים של הכוורת, הן מריחות את המלכה וממהרות להצטופף סביבה, וכך נוצר הזקן.

המטרה מאחורי המבצע הנוכחי לא הייתה רק שבירת שיא גינס, אלא גם קידום מכירות של הסרט "דבש דמים" (Blood Honey) – מותחן פסיכולוגי על אישה שחוזרת לבית ילדותה ומוצאת שחייה הפכו סיוט, כולל סצנת אימה שבה הדבורים מכסות את כל גופה.

שירות "ידיעות אחרונות"

הנקניקייה שרוקדת בלט

נקניקייה שרוקדת בלט היא בהחלט לא המראה הצפוי או המעודן ביותר לעין. בעיקר לא כשהיא מסתחררת סביב עצמה על קצות האצבעות בתוך לחמנייה ענקית. אבל לווילו הקטנה מאוסטין שבטקסס זה ממש לא היה אכפת. כשהמורה לבלט ביקשה מהילדות לבוא לשיעור בלבוש שמבטא את החלומות והפנטזיות שלהן לעתיד – רבות הגיעו מחופשות לנסיכות, לשלגיה, ולשאר יפהפיות מעולמו של דיסני. ואז הגיעה ווילו. מחופשת לנקניקייה ענקית בתוך לחמנייה. ולא שכחה גם את החרדל. ההורים של ווילו, שהעלו לרשת סירטון שהפך לוויראלי – טוענים שלהם לא הייתה יד בדבר, וההופעה יוצאת הדופן הייתה דרישה תקיפה של הילדה עצמה.

שיא עולם: החזיק 29 כוסות בירה!

תושבי בוואריה מאוד רציניים בכל הנוגע לבירה שלהם, גם כשהם לא שותים אותה, ושיא עולם הוא עניין רציני תמיד - גם אם מדובר בנשיאת 29 כוסות בירה למרחק של 40 מטרים, כשהמשימה היא לא לשפוך יותר מעשרה אחוזים מהמשקה הזהוב. זה מה שעשה אוליבר סטרומפפל (בתמונה) בעיר אבנסברג שבגרמניה, ושבר את השיא שלו עצמו. | **רויטרס**

זה היה ביתי. או שלא

בני זוג חזרו לביתם וגילו שבולדוזר הרס אותו בהיעדרם

רוסיה

אדם רוצה לחזור הביתה, במיוחד אחרי תקופה שלא שהה בו, ומוצא שאין הביתה. יש שאריות ושברים, ומקסימום חצי הביתה.

זה מה שקרה לבני זוג ששבו לביתם שבמחוז זאבוד ווסקרסנסק ברוסיה, לאחר שנעדרו ממנו לפרק זמן ממושך בגלל עבודה. להפתעתם, מצאו כביש חדש שחור ומבריק, נוצץ מטיפות הגשם, במקום שבו עמד פעם החצי השני של ביתם. מה שנותר מהבית, מיותר לציין, אינו ראוי למגורים.

בעלי הבית, שלא מתגוררים בו בקביעות בגלל אילוצי עבודה, נדהמו למצוא את ההריסות ואת הכביש שנסלל על ביתם בזמן היעדרם. הם סיפרו כי לא קיבלו כל התראה על העבודות המתוכננות בכביש ולא קיבלו ולו רובל אחד כפיצוי על ההרס.

הרשויות המקומיות טענו תחילה כי אף אחד מטעמם לא הרס את הבית, אבל לאחר שבעלת הבית, ולריה אודלובה, הופיעה במשרדים והציגה את מסמכי הבעלות, הם חזרו בהם מהטענה המגוחכת. עכשיו הם שינו את הגרסה, ועל פי הגרסה החדשה, יכול להיות שנפלה טעות במפות הסקר שקדמו לתחילת סלילת הכביש.

בני הזוג תובעים פיצויים בסך 3.6 מיליון רובל (שהם כ־220 אלף שקל) כדי לבנות בית חדש. אודלובה אומרת כי היא ובעלה מתכוונים להקים מאהל באמצע הכביש ולא לזוז ממנו עד שיקבלו את תביעותיהם. מהרשויות נמסר כי טענות בני הזוג נבדקות והחלטה תימסר להם תוך שבוע.

שירות "ידיעות אחרונות"

הצבה שבה הביתה

התרגשות קלה, שלא לומר התרגשות עזה, אחזה בגן החיות "שיבוקאווה" בעיר אוקאיאמה שביפן. זה קרה כאשר אבו, צבת ים ענקית, שבה למקום. אבו ברחה מפארק החיות לפני שבועיים ואתמול נמצאה שלמה ובטוחה רק 140 מטר מהפארק. אבו, צבה בת 35, שוקלת 55 קילו ואורכה מטר, ברחה כשנתנו לה להסתובב בחופשיות במהלך שעות הפתיחה של גן החיות. גן החיות הציעו פרס כספי למוצא שיחזיר אותה בביטחה, ואכן עובר אורח מצא אותה בקרבת מקום. | **צילום: איי־אף־פי**

תכירו את הלוחשת לציפורים

מגדלת קהילה של 200 ציפורים, והן מתלוננות כשהיא לא מוציאה להן אוכל בזמן

ארה"ב

מלאני ברבוני ידועה באוניברסיטת לוס־אנג'לס כמתמחה בגיאולוגיה, ויודעת הכל על פעילות וולקנית, על ניבוי התפרצויות הרי געש ועל תארוך גילו של הירח.

אבל רבים מכירים אותה כ"לוחשת לציפורים". במיוחד לקהילה של כ־200 צופיות שהשתכנו באזור המשרד שלה בקמפוס.

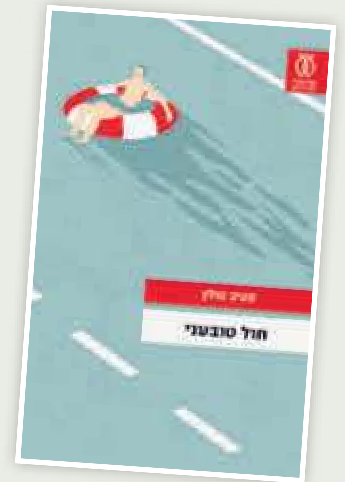
כשברבוני מגיעה למשרדה היא ניגשת, לפני הכל, למלא את מכלי ההאכלה עם מי סוכר שהיא מערבבת לציפורים, ושניות ספורות אחר כך מתמלא החלל שמחוץ לחלונה בהמוני בעלי כנף זעירים שתוקעים את מקורם ב"צלחות".

"הן כל כך מתוקות וחכמות!" מתפעלת ברבוני, ילידת שווייצריה, שם נדיר למצוא צופיות. בתור ילדה, היא חלמה לראות מקרוב את הציפורים הססגוניות שראתה רק בספרים, "אז אתם יכולים לתאר לעצמכם את האושר שלי כשגיליתי שאני עומדת לעבור ללוס־אנג'לס, שם חיות הצופיות במשך כל ימות השנה", אמרה בראיון ל"ניוז־פיד" המתפרסם באוניברסיטה. "הן לומדות להכיר אותך, ויוצרות אינטראקציה מרתקת", היא מוסיפה. את חלקן היא מצליחה לזהות על פי המראה וכבר העניקה להן שמות.

לדבריה, הן פשוט עושות לה את היום. "הן הופכות את החיים למאושרים יותר", היא אומרת. "אם יש לך יום רע, למי אכפת? אתה הרי מוקף בצופיות יפהפיות". הקשר האמיץ הזה בונה גם מחויבות מסוימת, היא מודה. ואם היא לא מגישה להן את הנקטר היומי בזמן, "הן עפות לתוך המשרד שלי, ופשוט צועקות עליי... הן מאוד תובעניות, למרות שהן יודעות שאני אתן להן הכל".

שירות "ידיעות אחרונות"

+ שעות נוספות

הספרייה / רן בן־נון

אנטי גיבור

סטיב טולץ, שהבריק כבר בספרו הראשון "שברירים", ברא ברומן החדש שלו "חול טובעני" דמות גאונית של לוזר שאי אפשר לא לחבב

אלדו, גיבור "חול טובעני" של סטיב טולץ האוסטרלי, משתחרר מהכלא בכיסא גלגלים ונדמה שהוא ישב שם על לא עוול בכפו, בגלל שיטת המו־שבעים הידועה לשמצה. אבל אין טעם לעסוק בכך עכשיו. ליאם, חברו הטוב ביותר, יושב איתו בבר מטונף על חוף הים של סידני. הם מורידים בירות בזו אחר זו למרות שבקושי 11 לפני הצהריים וליאם רוצה לכתוב את סיפור חייו המדהים של אלדו, או לפחות לאסוף כמה מהרעיונות המבריקים שלו. למשל, מדע הרפואה והרס כדור הארץ מתקדמים במקביל, כך שבדיוק כאשר נזכה בחיי נצח לא יהיה לנו מקום לחיות אותם.

ליאם מספר על אלדו, הנושא שלו, אבל לא פחות מכך הוא מספר על מעשה הכתיבה, על אלדו בעיניו של ליאם, על הסובייקט המת־בונן. ליאם מחפש כל חייו את הנושא האחד והיחיד שעליו יכתוב את הרומן האוסטרלי הגדול. הוא מנסה לעשות זאת על השריטה של חייו – אחותו שנדרסה על ידי שוטר – ולשם כך הוא מתגייס למשטרה. אבל כתב היד נדחה על ידי כל ההוצאות ביבשת ואילו ליאם נשאר בסך הכל שוטר, שצריך לחלץ את חברו הטוב אלדו שוב ושוב מצרות שונות ומשונות – בעיקר משקיעים זועמים ששילמו ממיטב כספם עבור אחד הפרויקטים ההזויים והכושלים שלו (מדבקות שוקולד תת־עוריות, סטקייה בשכונה של טבעונים).

טולץ, שהבריק כבר בספרו הראשון "שב־רירים", ברא הפעם דמות גאונית של לוזר שאי אפשר שלא לחבב, איש שתמיד יגיד את כל האמת בפרצוף, תמיד ישלוף את האבחנות המדויקות ביותר, תמיד יציג את התובנה הכי מקורית, מהפכנית, שערורייתית ופורצת דרך – ולרוב גם ישלם את המחיר.

בלוזריות של אלדו יש משהו אפי, ענק, ניצחון על החיים. וליאם? הוא הפך לשוטר לא רע בכלל – וגם יצא לו אחלה ספר.

● **חול טובעני / סטיב טולץ. מאנגלית: איל אטינגר ואהד זהבי. עם עובד, 392 עמ'**

מאה אחוז אופנ

הסטיילינג המשובח, המיקס המדויק של מותגים נחשקים והערבוביה החכמה שבין גבוה לנמוך ובין ספורטיבי למחויט: יש על מה לפרגן לקולקציית החורף של רשת פקטורי 54. רק חבל שהחופש לבחור לא כולל מחירים נגישים יותר

נשים
סהר שלו

"לפי חוקי הלוגיקה, אי אפשר היה לפ־גוש איש מהעתיד", שרו חברי להקת ה־Flaming Lips, "אבל כשהלוגי־קה כבר לא תקפה, האיש מופיע והוא מדבר על העתיד. 'אנחנו לא נשרוד' הוא מסביר, 'אתם ואני מעולם לא היינו חלק מהעתיד'". כותרת השיר "All We Have Is Now" היא גם השם שבחרו בפקטורי 54 לקולקציה החדשה שלהם, שילוב מר־מתוק על מקומה של האופנה בעידן הנוכחי, מהתקופה הוויק־טוריאנית דרך האופטימיות של שנות ה־50 (רנואר כבר שלחו אותנו לשם העונה) ועד הפוסט־רטרו של שנות ה־70 וה־90, חיבור לטבע וכמובן, אי אפשר שלא, לאופנת הרחוב.

פקטורי תמיד היו עם יד על הדופק (ועם יד עמוק בארנק), אבל נדמה שבעונות האחרונות – בעיקר עם התחרות מהקניות ברשת ומהקהל שלהם שיכול (ומסוגל) לעשות שופינג בחו"ל – הקניינות שלהם הולכת ומשתבחת. עם מותגים חדשים כמו אוף־וייט, מרני, הקו החדש של קלווין קליין, פליפ פליין, המותג הצרפתי Ami ואחרים, הרשת כבר נמצאת בשורה אחת עם חנויות מולטי ברנד דומות בעולם.

ולכן השאלה היא לא אם העיצובים טובים או לא (הרי אף אחד לא יושב ומעצב במשרדי הרשת) אלא מה טיבה של הקניינות, האם היא מאתגרת את הקהל המקומי והאם היא מאתגרת את עצמה, ועד כמה היא לוקחת סיכונים מסחריים עם מות־גים קשים יותר למכירה (אבל טובים תדמיתית) כדי להוות אלטרנטיבה אופנתית אמיתית עבור חובבי אופנה.

התשובה היא כן, עם סימן קריאה אחד גדול. לא סתם חובבות אופנה ועורכות בתעשייה פירסמו תמונות ברשתות החברתיות המורות על אהדה בולטת למערכות הלבוש שהורכבו שם: הסטיילינג היה כמעט ללא דופי, השילובים הנכונים מהמותגים הנחשקים היו טובים, ואפילו נדמה שהערבוביה שבין גבוה לנמוך, בין ספורטיבי למחויט ובין הרומנטי לקשוח יותר נבעה לא רק מרצון לקלוע לטעמם של כולם אלא כדי לשקף את הלך הרוח בעולם האופנה היום.

"כל מה שיש לנו הוא עכשיו" הוא באמת שם נכון למה שקורה: חיבורים של ישן וחדש, הדפסים גאומטריים לצד עבודות יד, נוסטלגיה ופוטוריזם, נשיות רומנטית ועשירה לצד אמריקנה ספורטיבית. רק חבל שהחופש לבחור ולשלב בין העולמות האלה, או המבחר הגדול והמאתגר, לא כוללים גם מותגים נגישים יותר מבחינת המחיר – מה שיכול לקרוץ לקהל צעיר (או עשיר פחות) או לפחות לפתוח את בלוטות הטעם למי שידו אינו משגת את מגוון הבגדים הטוב הזה. בכל מקרה, עד שיגיע האיש מהעתיד כדאי להתלבש יפה – ופקטורי הוא תחנה לא רעה בדרך לשם.

עם יד על הדופק האופנתי. פקטורי 54

אוכל של בית | איילת הירשמן

צילום: יוסי סליס

דגים כמו בטברנה

חזרתם לשגרה אבל מתגעגעים לחופש? קבלו מתכון קל ופשוט לדגים צלויים, כמו ביוון, על גריל או בתנור הביתי

הכנת דגים על הגריל – עניין קל ופשוט למדי, אני מבטיחה – מכניסה אותי תמיד למצב של חופשה נינוחה, רצוי ביוון, או באיזה ארץ ים־תיכונית אחרת, על החוף ליד הים הכחול, עם איזה אוזו קטן בצד ותכלת עזה מול העיניים. אבל פנטזיות לחוד ומציאות לחוד, כי בפועל, ברוב המקרים, אני מכינה דגים צלויים על גריל או בתנור הביתי, ואני אוהבת את זה: זה טעים, זה קל להכנה, וכמובן בריא והכי ים־תיכוני.

החומרים הדרושים:

3 דגי דניס, לברק או בורי, נקיים מכפנים

1/2 כוס שמן זית

4 לימונים – 2 חצויים כדי לסחוט אותם ושניים פרוסים

כף וחצי של פפריקה מתוקה

מלח, פלפל שחור גרוס

6 שיני שום, קלופות ופרוסות דק

2 בצלים, קלופים ופרוסים דק

1 כוס גבעולי פטרוזיליה

אפשרויות להגשה:

פרוסות פלפלים חריפים, עלי פטרוזיליה, פרוסות וחצאי לימונים

ההכנה:

1. חורצים בדגים 5 חריצים אלכסוניים. מושחים את הדגים בשמן הזית בחלקם החיצוני ובחלקם הפנימי, ומתבלים בפפריקה מבחוץ ומכפנים במיץ מהלימונים החצויים, במלח ובפלפל. מכניסים לתוך הדגים פרוסות שום, פרוסות בצל ואת פרוסות הלימונים והפטרוזיליה. סוחטים מלמעלה עוד קצת מיץ לימון.

2. מחממים את הגריל. מניחים עליו רשת. אם יש רשת ייעודית לצליית דגים (רשת כפולה שמניחים בתוכה את הדגים וקל מאוד להפוך על הגריל, היא בעיקר מונעת מהדג להתפרק וקלה מאוד לשימוש, כדאי להשקיע באחת כזו) משתמשים בה, ומניחים בתוכה את הדגים. אם אין, מניחים את הדגים על הרשת מעל הגחלים. צולים 5־7 דקות ואז הופכים בזהירות – אם הדגים בתוך רשת כפולה פשוט הופכים אותה, ואם הם מונחים על הגריל הופכים בזהירות, כדאי בעזרת מלקחיים כדי שלא יתפרקו, וממשיכים לצלות מהצד השני, עד שבשר הדג עשוי ומוכן, והרשת נפרדת בקלות מבשר הדג, 3־4 דקות נוספות.

ואיך מכינים בתנור ביתי?

מכינים את הדגים באותו אופן עד סוף סעיף 1, מסדרים אותם בתבנית וצולים בתנור שמכוון למצב גריל בחום גבוה (200 מעלות) 7־10 דקות, הופכים בזהירות וצולים עוד כ־5 דקות מהצד השני, או עד שבשר הדג לבן ומוכן.

להגשה: הרבה לימונים.

יין מול הים

איך מקבלים את הסתיו? אם אתם גרים במרכז, אז ב"אכד", בר היין החדש של רשת מלונות "דן" שנמצא במלון דן אכדיה. הבר החדש, והשני של הרשת, מציע תפריט עשיר ומגוון של יינות ישראליים מהיקבים המובילים בארץ. את תפריט היינות הרכיב גל זהר, יועץ ושופט יין בכיר, שכלל ברשימה גם תזקיקים וכהילים ישראליים העשויים על טוהרת הענבים כמו ברנדי, קוניאק, גראפה ועוד. בנוסף, מציע בר היין תפריט אוכל המשתלב עם האלכוהול בתפריט. בין היקבים שתמצאו כאן – המערה, דומיין דה קסטל, יתיר, טוליף, בנימינה, רקנאטי, הרי גליל, פלם, סגל, מונטיפיורי, גוש עציון, צרעה, עמק יזרעאל, מאיה, ועוד.
טעימה של שני יינות תעלה 59 שקל, 3 יינות: 87 שקל, 4 יינות: 111 שקל. ניתן להזמין כוסות או חצאי כוסות, כדי להכיר מגוון גדול יותר / **טל חוטינר**

צילום: סי־די בנק

צילומים: אבי ולדמן, חן ושגל

יורדי ים

בקולקציית החורף של פקטורי 54 הצבע האדום משתלט על הארון הגברי, כולל חליפת טרנינג אדומה היסטרית, הג'ינסים של ליוויס עושים קאמבק, ויש גם פריטים שלקוחים מעולם יורדי הים והדייגים

גברים
אמיר קמינר

קברניטי רשת "פקטורי 54" החליטו שאת החורף הקרוב נעביר בלוק של ימאים ודייגים ושילבו בקולקציית החורף המרשימה והעשירה של רשת היוקרה שלל פריטים שתואמים את הלוק: מכנסי ג'ינס תכלת המתהדרים במ־כפלת לבנה גבוהה, סריג ימאים לבן עם צמות, סריג אוברסייז של אלכסנדר מקווין המקושט בחבלים, פרינטים הלקוחים מעולם הים (דגים, שחפים, אוניות ועוגנים) ומעילים שכאילו נלקחו ממלתחות של יורדי הים, למשל מעיל בצבע קאמל של הוגו בוס.

טרנדים נוספים שיבלטו בעונת הקרה:

משבצות // שילוב של סוגי משבצות שונים באותו פריט. אפשר גם ללכת על שילוב של משבצות אדומות עם פריט בסטייל צבאי. המשבצות חזקות אפילו באגף המחויט.

כחול נייבי אול אובר // הבשורה המשמעותית היא שהמותג ליווייס חוזר בגדול, ובמסגרת הקאמבק המשמח הזה פריט החובה הוא כמובן ג'ינס 501 בצבע כחול כהה. וכדאי גם להתחמש בחולצות עליהן מתנוסס בגדול שם המותג.

אדום לוהט // הצבע הלוהט, הדרמטי, סקסי, יצרי משתלט על ארונות הגברים, והשיא – חליפת טרנינג אדומה היסטרית המקושטת בפסים לבנים. צבעים בולטים נוספים – ירוק, וטוטאל לוק על טהרת האפור.

עור // לפעמים זה בא לידי ביטוי רק בנגיעות, למשל בצווארון או בתיפורים.

אביזרים // קסקטים, כובעי קש, צעיפי פרנזים, מטפחות צוואר משודרגות, סניקרס, נעלי פלטפורמות ותיקי גב מעוצבים.

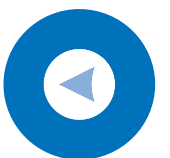

קרן ודניאל סינגר. "שופינג בפניציה" | צילום: ישראל יוסף

טרמינל העיצוב שפועל מזה ארבע שנים בירוחם בתמיכת מפעל הפיס קיבץ אליו אמנים מתחומים שונים, שמייצרים אמנות ש"מתכתבת עם המקום". קרן ודניאל סינגר שעזבו את תל־אביב כדי לפעול במסגרת הטרמינל, החליטו להשתקע בעיר לתמיד והקימו סטודיו שבו הם יוצרים חפצי אמנות משאריות ממוחזרות של מפעלי התעשייה באזור | **נעה חסלוביצר**

מודה ומגיע, ירוחם

מדינת ישראל תציין בעוד מספר חודשים 70 שנים להקמתה, ונדמה שהצורך "להפריח את השממה", חזונו של דוד בן־גוריון, תקף מתמיד.

"אם המדינה לא תחסל את המדבר – עלול המדבר לחסל את המדינה", אמר בן־גוריון לפני כמעט שבעה עשורים, ונתן בעצמו דוגמה לצעירים כשקבע את מגוריו בשדה־בוקר.

המאבק הזה מעולם לא היה קל. חדשות לבקרים אנו שומעים על מפעלים שנסגרים בפריפריה של המדינה, ומותירים רבים מתושבי המקום מחוסרי עבודה. המצב העגום דורש הפניית משאבים והשקעות אל היישובים המרוחקים, בצפון ובדרום, כדי להבטיח את המשך קיומם, אך לא תמיד מקבלי ההחלטות ובעלי ההון מוכנים להירתם למשימה.

מקום שמראה ניצני התאוששות לאחר שנים ארוכות של קיפאון דמוגרפי וגירעונות כלכליים היא עיר הפיתוח הדרומית, ירוחם. שכונת מגורים חדשה, מיזמי תיירות בדמות מלון ראשון שנבנה בעיר וההחלטה הדרמטית על קבלת ארנונה שנתית מעיר הבה"דים הסמוכה – כל אלה הפיחו רוח עשייה מחודשת בעיר.

מאז ומתמיד, אמנים היו הראשונים להביא את הבשורה של התפתחות עירונית. פתיחתן של סדנאות וגלריות אמנות גרמו באופן טבעי לפיתוחן של שכונות דלות אמצעים במקומות רבים בעולם. בהתאם לתפישה זו נפתח לפני כארבע שנים טרמינל העיצוב בירוחם, שבמהרה כינס אליו אמנים מקומיים, צעירים, שבזכותו יכלו להפריח את השממה, לפחות התרבותית, כדברי בן־גוריון.

קרן ודניאל סינגר הם מעצבת ואדריכל שהיו בדרך לפסגת המקצוע. השניים עבדו במשרדים ה"נכונים" בתל־אביב, אבל אחרי טיול ארוך שערכו מסביב לעולם השניים החליטו לשנות כיוון ולהעתיק את מגוריהם מהכרך הסואן. ביקור מקרי בטרמינל העיצוב שנפתח אז בירוחם תוך הבטחה שפעילותו תיתמך על ידי מפעל הפיס למשך שנים רבות הוביל אותם להגשים חלום: "ליצור אמנות בסוף העולם שמאלה", כפי שהם מכנים את ירוחם.

"כשהגענו לפה לראשונה, לא ידענו שום דבר על ירוחם. למעשה, זה היה הביקור הראשון שלנו פה בעיר", מודה דניאל (37). המפגש הראשון שלהם עם ירוחם, שבמשך שנים לא הצליחה למשוך צעירים להתגורר במקום, הותיר את חותמו. "ציפינו למצוא מקום נטוש, אבל כשהגענו בעקבות פתיחת חממת המעצבים, 'הטרמינל', הכל נראה נעים ומקסים", מספרת קרן (35)

מהר הבינו השניים שדווקא פה, רחוק ממרכז הארץ ומהמסלול הרגיל של הקריירה המקצועית, הם יכולים להגשים חלום: להקים יחד סטודיו לעיצוב, שמבוסס על שימוש חוזר של שאריות הגלם ממפעלי התעשייה הכבדה בירוחם.

"הגענו לירוחם בינואר 2015, והצטרפנו מיד לטרמינל העיצוב", אומרת קרן. "במשך כחצי שנה קיבלנו מקום פיזי בתוך הטרמינל לעבוד בו, וגם מלגת מחיה ממפעל הפיס בתמורה להתנדבות בקהילה. לאחר זמן קצר הבנו את הפוטנציאל הגלום במקום הזה. היה לנו טוב פה, הרגשנו בבית. לכן, החלטנו לחפש מקום קבע לסטודיו שלנו כאן בירוחם".

בסטודיו שפתחו, Suit-Case, קרן ודניאל יוצרים פרטי אמנות ועיצוב מחומרים וממקורות קיימים. כל פריט הוא ייחודי, ומאחוריו סיפור המחבר בין עברו לעתידו. "הצלחנו ליצור לעצמנו את מגרש המשחקים שלנו", מתאר דניאל. "כמעט מדי יום אנחנו הולכים לעשות סיבוב 'שופינג' במפעל אסף למתכות ובמפעל פניציה לניפוח זכוכית, שפותחים בפנינו את הדלת. כאן, בירוחם, אנחנו יכולים לעבוד ולהמציא את עצמו כל יום מחדש. יש פה קרקע פוריה לעשייה וליצירה".

בקולקציה של Suit-Case כמעט שלא ניתן למצוא מוצרי אמנות זהים. גם חומרי הגלם הם לא מה שהייתם מצפים. כך, לדוגמה, יש שם שעונים שעשויים מקופסאת טונה ממוחזרות. "החלום הגדול שלנו הוא לפתח את העסק לכדי חברה רב־תחומית אחת, שנותנת מענה לכל הספקטרום העיצובי, מאדריכלות ועד תכשיטים", מספר דניאל.

את טרמינל העיצוב בירוחם, שנבחר להיות אחת מתשע מעבדות התרבות שבהן תומך מפעל הפיס ברחבי הארץ, מפעילה עמותת "לצאת מהקופסא", שמטרתה לקדם את תחום העיצוב בישראל ולהשתמש בו בכלי מניע לשינוי כלכלי, חברתי ותרבותי. "המקום הזה מהווה מרכז למעגל גדול של מעצבים מהאזור כולו", מספרת הדר ממרוד, המנהלת האמנותית של טרמינל העיצוב. "גם אני לא תושבת ירוחם, והגעתי לכאן כדי לפתח את האמנות המקומית. יש כמה מעצבים שהגיעו מהמרכז, וגם כאלה מהאזור, שהמקום נותן להם אפשרות ליצור. יש פה בטרמינל מעצבת שמלות כלה בשם סיוון שמגיעה ממרחב העם, ומעצב בשם הדר שהעתיק את מגוריו מהמרכז", היא מתארת.

לדבריה, "אנחנו מנצלים את התעשייה המקומית כדי למנף את היצירה שלנו, ובכלל את האמנות המקומית והאזורית כולה". וכך, מעבר להיותו הסטודיו עבור מספר מעצבים, טרמינל העיצוב הוא גם מרכז קהילתי שבו מתקיימים אירועי תרבות ויצירה. "בשבוע הבא, לדוגמה, נפתחת פה בטרמינל תערוכה בשם 'ירוחמים', שבמסגרתה יצרו חמישה מעצבים מהטרמינל קשר עם חמישה תושבים לבחירתם, שמעו את קורות חייהם, העלו לכתב את הסיפורים של החמישה ואז יצרו ועיצבו מוצרים ופרטי אמנות בהשראת התושבים", מספרת ממרוד, ומסכמת: "אנחנו מחזקים את הקהילה היצירתית פה. הטרמינל מייצר גאווה מקומית. פתאום מסתכלים על ירוחם בעיניים אחרות".

הכתבה מתפרסמת במסגרת שיתוף פעולה עם מפעל הפיס.

מעבדות פיס לתרבות

במטרה לעודד ולקדם יצירה איכותית בפריפריה פועלות במקומות שונים ברחבי הארץ מעבדות פיס לתרבות.

שיטת העבודה מזכירה חממות טכנולוגיות: מפעל הפיס מתקצב את מעבדות התרבות במשך 3־4 השנים הראשונות לקיומן, ובמהלך השנים האלה על המעצבים שפועלים במקום להכין עצמם לקיום עצמאי.

עד היום הוקמו תשע מעבדות כאלה. שלוש מתוכן כבר מתפקדות באופן עצמאי לגמרי: תיאטרון דימונה, תיאטרון הפרינג' בנצרת וחממת המחול בעכו.

המעבדות שעדיין פועלות תחת חסות מפעל הפיס נמצאות בפרדס־חנה–כרכור, בת־ים, תל שבע, ירושלים, מעלות־תרשיחא וירוחם.

פינוקים

הורוסקופ יומי | מזל אהרוני

טלה: הצורך להחליט החלטות גורליות מביא אתכם למתחים. עם זאת, רחיות בנוגע לתחומים משמעותיים בחייכם עלולות להיות הרסניות בעתיד.

שור: קחו פסק זמן קצר כדי לחשוב לעומק בנוגע לעתידכם המקצועי. אם אינכם זוכים להערכה ראויה בסביבתכם, גלו נחישות ועמדו על שלכם.

תאומים: היום תחושו רצון חזק לשינויים דרמטיים בחייכם, וטוב שכך. אל תהססו לפעול למען עתיד טוב יותר ואל תפעלו נגד תחושות הבטן שלכם.

סרטן: צפוי לכם יום רגוע ונינוח. השלווה הנפשית תאפשר לכם להתמקד בלימודים ובמטלות שדחיתם זמן רב. בתחום החברתי תזכו לתשומת לב רבה.

אריה: מפגש מרגש עשוי ליצור קשר חדש ומפתיע. בתחום הפיננסי שלכם מסתמן שיפור משמעותי, אך בשלב הזה הימנעו מהוצאות כספיות מוגזמות.

בתולה: תחום הקריירה תופס תאוצה ואתם בדרך לשיתוף פעולה פורה עם גורם מסוים בתחומכם. ייתכן שבקרוב יגיע אליכם סכום כסף ממקור בלתי צפוי.

מאזניים: ענייני הזוגיות והמשפחה מעסיקים אתכם רבות ומפריעים להתמקדות בעשייה. ויתור ופשרה עשויים לתרום להאצת קצב התקדמותכם.

עקרב: חשבו באופן חיובי והימנעו מתגובות תוקפניות לניסיונות הפגיעה בכם. הנמיכו את ציפיותיכם מאחרים, ובכך תתרמו לשקט הנפשי שלכם.

קשת: אתם חצויים בין שני מוקדים מרכזיים בחייכם – הבית והעבודה. הדבר עלול ליצור מתח רב, ולפיכך כדאי שתפעלו בתבונה ובשיקול דעת.

גדי: נראה כי היום אתם פגיעים במיוחד, למרות שאין כוונה של ממש להעליבכם. רצוי שתשמרו על הפרופורציות הנכונות כדי להימנע מנזקים בריאותיים.

דלי: אתם חשים בצורך עז לשינויים משמעותיים בחייכם, אך אין זה הזמן המתאים לכך. המתינו מעט ושמרו על הקיים בתחומי העבודה והזוגיות.

דגים: אתם שוקלים כעת בכובד ראש מימוש של קשר רומנטי, אך ייתכן שפרטים חשובים מאוד נעלמים מעיניכם. אל תהיו פזיזים בהחלטותיכם.

שחור ופתור | GRIDDLERS

סרוק והורד אפליקציית שחור ופתור

טורים: 6; 2 1; 1 2 1; 2 2 1; 1 8 1; 2 4 1; 7 1; 5 1; 1 4 1; 6 1; 6 3; 5 1 1; 5 3 1 1; 3 1 1 1 4; 6 2 1 1; 10 4 1; 10 4 2; 8 4; 8 3; 3

שורות: 3 1; 3 3 2 1; 3 4 5; 7 5; 3 13; 17; 5 8; 3 6; 2 4; 1 3; 1 2 1; 2 1 1 1; 2 3 2; 2 4; 2 6; 1 1 1 2; 1 1 1 1; 1 1 1 1; 1 1 1 1; 16

griddlers ▪ www.Griddlers.net

תשבץ היגיון | דקל בנו

מאוזן:

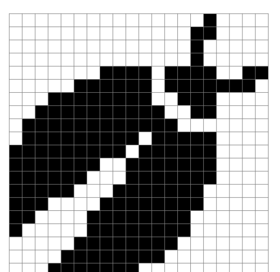
1. בעל המקצוע תיאר לעצמו שזה לא נובע מתוך שמחה – נהפוך הוא (מ) (4,4); 5. עוף טוב עם סרט (3); 6. איזו תוספת מקבלים כאשר 20 בחודש? (מ) (5); 8. הוציאו לס מהזמרת בספארי (4); 9. מזכיר כף במאזניים, אולי (4); 11. כך העברתי ממקום למקום אדם מוסרי (5); 13. עמוד מערות ערבי (3); 14. רהוט וערמומי? לא ולא! אני אומר באופן חד־משמעי: לא ולא! (5,2).

מאונך:

1. העיף חטוף שני (3); 2. לכידה "קטנה" בלבנון (5); 3. חלק מהרכב שעזר? (מ) (4); 4. תכינו זעתר ונקבל אותו באוכל (6,3); 7. בעקבות מעידה בדיר היא כנראה לא התכוונה למה שאמרה (2,4); 8. כרטיס האשראי של רוטמן בין כלי הרכב (ש) (5); 10. נפלט ממנו עשן גם מלמטה (מ) (4); 12. אלף קילוגרם לבדיקת תפקוד הלב (3).

תשחץ הפרס | 28.8.17

פתרונות לאתמול

תשבץ: מאוזן: 1. ג'יימס דין; 5. בכר; 6. ברדלס; 8. שוקו; 9. נהרג; 11. רב־פקד; 13. ריס; 14. קוהרנטי. מאונך: 1. גוב; 2. יפרוק; 3. סרבל; 4. ירדנה ארזי; 7. סרגוסה; 8. שורוק; 10. ידין; 12. פטה.

קאקורו

חידאטו מתקדם

סודוקו בינוני

3	8	4	1	7	2	9	5	6
7	6	1	9	8	5	3	4	2
2	5	9	6	3	4	8	1	7
6	4	2	8	1	9	5	7	3
5	3	8	4	2	7	1	6	9
1	9	7	3	5	6	2	8	4
9	1	6	2	4	8	7	3	5
4	7	3	5	9	1	6	2	8
8	2	5	7	6	3	4	9	1

סודוקו קשה מאוד

5	4	6	3	8	1	7	2	9
9	7	2	5	6	4	3	1	8
3	1	8	9	7	2	6	5	4
6	5	3	1	4	8	2	9	7
1	9	7	2	3	5	4	8	6
2	8	4	7	9	6	1	3	5
4	3	9	8	1	7	5	6	2
7	2	1	6	5	9	8	4	3
8	6	5	4	2	3	9	7	1

24 לילות

צילום: עמית שעל

"קיבלתי איומים וקללות"

סערת "פוקסטרוט" נמשכת: לאחר הזכייה בפסטיבל ונציה חושף הכוכב ליאור אשכנזי כי ספג איומים בעקבות העימות המתוקשר עם מירי רגב. "זה מטריד, אבל היו גם אנשי ימין שעודדו אותי. כל מה ששרת התרבות אומרת על הסרט לא קיים בו, היה ראוי שהיא תראה אותו קודם"

||| **יואב בירנברג**

* ביום שאחרי הזכייה הגדולה של "פוקסטרוט" בפרס אריה הכסף בפסטיבל ונציה חושף כוכבו ליאור אשכנזי כי קיבל איומים על חייו בעקבות הסערה הפוליטית שמלווה את צאת הסרט. במסיבת עיתונאים שכינסו יוצרי הסרט בעקבות הזכייה סיפר אשכנזי כי התגובות כלפיו ברשתות החברתיות מצד אנשי ימין היו הפעם זועמות במיוחד.

"הפעם זה היה שונה, כי התגובות היו מאוד אישיות. קללות, איומים כאלה ואחרים", סיפר אשכנזי. "זה מטריד אבל לא מלחיץ. לצד זה היו גם המון תגובות מאנשי ימין שאני לא מכיר, שהתקשרו או שלחו הודעות ועודדו אותי".

כזכור, שרת התרבות והספורט מירי רגב יצאה נגד סרטו החדש של הבמאי שמוליק מעוז וטענה כי הוא מכפיש את צה"ל. לאחר שאשכנזי תקף את רגב והציע לה לקרוא את צ'כוב כדי "לדעת מה זה מטפורה", היא הטיחה בו בחזרה: "אל תהיה הגרבוז של המזרחים".

"ראוי שרגב תראה את הסרט ולא רק אנשי המקצוע שלה", אמר אתמול אשכנזי. "אנחנו מזמינים אותה לצפות בסרט ולנהל דיון, אבל ברור לי שהיא לא תגיע. אפשר לקרוא את נימוקי השופטים שבחרו בסרט בפסטיבל ונציה ולראות טוב־טוב מה הם אומרים עליו. אין שם שום דבר שה־BDS יכול להשתמש בו. הסרט לא מתעסק בכיבוש, לא בצה"ל ולא בשום דבר ביטחוני", הדגיש. "כל מה שהיא אומרת על הסרט לא קיים בו. אין סצנה אחרונה כזו, היא לא מדייקת בפרטים".

אשכנזי הביע צער שבמקום להתייחס לסרט עצמו ולהצלחה הגדולה לה זכה, ההתייחסות הציבורית מתמקדת בסערה הפוליטית. "במקום לדבר על הזכייה היוקרתית שמביאה המון כבוד, אנחנו מתעסקים בפוליטיקה זולה. אני לא פוליטיקאי, אז אפסיק לדבר על פוליטיקה", אמר. "שמוליק כתב תסריט, עשינו סרט. כולנו ישראלים, באנו לשם כישראלים, אבל הסערה לא הגיעה לשם. זה משהו מאוד פנימי שלנו. אף אחד לא דיבר איתנו על זה. בכל הראיונות שהיו לנו לא שאלו אותנו שום שאלה על השרה".

כשנשאל על טענת השרה שהמדינה אינה צריכה לממן סרטים כאלה, אמר אשכנזי: "נכון שהסרט קיבל חלק מהמימון מהקרן והוא סרט ישראלי, אבל זה לא כמו באולימפיאדה שאנחנו הולכים עם דגל ישראל. אבל אולי אנחנו צריכים לעשות פה רק 'לחם ושעשועים' כמו שהשרה אמרה, רק קומדיות קלילות במקום דרמות שמנסות לומר משהו על החברה. תפקיד האמנות הוא גם לעורר ביקורת ולהעמיד מראה מול מה שקורה כאן. מתי יצאתם מסרט שדיברו עליו כל כך הרבה, בלי שום קשר להערות השרה?".

גם יהונתן דובק, מפיק הסרט, התייחס לסערה שעוררו דברי השרה. "אנחנו לא באים להאכיל את ה־BDS ולא לקחת ממנו אוכל. עניין הזכייה הוא גאווה גדולה לכולנו, לנו ולמדינת ישראל באופן כללי. אנחנו לא במלחמה איתה. לא ציפינו לקבל את החיבוקים, אבל זה מרגיש כאילו זה מפספס את כל המטרה".

אשכנזי אמר שהתאכזב כשלא זכה בפרס המשחק בפסטיבל, "אבל כשאתה מתמודד מול שמות כמו דונלד סאת'רלנד, איתן הוק ומאט דיימון, אתה מכין את עצמך לאכזבה, שבכל מקרה הגיעה".

כשנשאל על האפשרות שהשרה לא תוזמן לטקס פרסי אופיר שיתקיים בעוד כשבוע אמר: "אני לא חושב שפוליטיקאים צריכים להיות חלק מטקסי פרסים תרבותיים. ההופעה של שרים היא שריד מימי הפנקס האדום. אבל אני לא רוצה להתייחס לאנשים לא רלוונטיים, שאומרים דברים לא רלוונטיים על הסרט".

צילום: אלוני מור

אייל גולן מצדיע לאילנית

אייל גולן ישתתף במופע ההצדעה לזמרת אילנית שיתקיים ב־17 בספטמבר בהיכל התרבות ראשון־לציון לרגל יום הולדתה ה־70 ובמסגרת חגיגות ה־70 למדינה. אתמול הם נפגשו לחזרות על הדואט המשותף "שיר של יום חולין". "אני נרגש ושמח להשתתף באירוע", אומר גולן. "זאת גאווה גדולה עבורי לשיר עם אילנית על במה אחת. גוון קולה המיוחד, היכולות הווקאליות הגבוהות ושיריה תמיד יהיו קלאסיקה ישראלית". גם אילנית פירגנה לגולן ואמרה: "אני שמחה לשתף פעולה עם אחד הזמרים הגדולים של ישראל. אני אוהבת את קולו החם ואת שיריו". / **יואב בירנברג**

צילום: איי־אף־פי

מה עיצבן את ג'ורג' קלוני?

הפרצוף הכועס שג'ורג' קלוני הציג למעריצים על השטיח האדום בפסטיבל הסרטים של טורונטו, מאפיין, לדבריו, את ההרגשה שלו במהלך הכתיבה והבימוי של סרטו החדש, Suburbicon, סאטירה אפילה העוסקת ביחסים בין הגזעים באמריקה של שנות ה־50. "רצינו שזה יהיה מצחיק ומרושע, אבל היה מעורב גם כעס בתהליך, שהלך וגבר תוך כדי הצילומים", אומר קלוני על התסריט שכתב ביחד עם האחים כהן. "למרבה הצער, הנושאים האלה אף פעם לא יורדים מסדר היום במדינה", אמר קלוני. "אנחנו עדיין מנסים לעקור אותם מתוכנו, אבל יש עוד דרך ארוכה והרבה עבודה מאז חטא העבדות המקורי". / **לילית וגנר**

הצגה

שי בר יעקב

לרקוד עם מפלצת

"טרופותי", מספרי הילדים המצליחים בעולם, זכה לעיבוד בימתי מרשים

★★★★½

מאז שפורסם ספר הילדים "טרופותי" בשנת 1999, הוא הפך לאחד מספרי הילדים המצליחים ביותר בכל העולם. הצירוף של הסיפור המתוחכם, שכתבה ג'וליה דונלדסון, על העכבר הקטן והאמיץ המרמה חיות הרבה יותר גדולות ממנו וגורם להן לפחוד ממנו, לבין האיורים המופלאים של אקסל שפלה, החושפים אט־אט את המפלצת המאיימת (אבל גם החמודה) הנהפכת מיציר דמיון למציאות מאיימת, הפך את הספר לכזה שילדים מתחננים

צילום: כפיר בולוטין

שיקריאו להם אותו לפני השינה. זאת על אף תכניו המפחידים, ואולי דווקא בגללם.

הגרסה הבימתית העולה בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער היא בעצם העתק להצגה שנוצרה בלונדון – עיבוד השומר על השלד הסיפורי של הספר, אך מעבה אותו באמצעות שירים ודיאלוגים, כולל קטעים שבהם הדמויות מדברות עם הקהל. ההצגה נהנית מעיצוב הבמה הצבעוני והתלבושות העשירות המקוריות המבוססות על האיורים של הספר.

הבמאית של ההפקה המקומית, רבקה וולמן, הצליחה לתזמר היטב את השחקנים, ולהוציא מהם ביצועים חריפים ומלאי הומור. חבל שהיא נאלצה להעמיד את ההצגה באולם רקנטי במוזיאון תל־אביב, אולם גדול ומנוכר שנועד להופעות מוזיקליות בעיקר, ולא לתיאטרון. בהצגה הזו החיסרון הזה בולט, כי לוקח קצת זמן עד שהילדים הקטנים באמת נכנסים לאווירה הנכונה ועד נוצר הקשר האינטימי בין הדמויות שעל הבמה לצופים שבאולם.

אור ברכה וצה, אורי יניב ואדי אלתרמן הם שלישיית השחקנים המוכשרים הנאלצים להתמודד עם האולם הקשה, ועושים זאת בצורה מרשימה ביותר, כשהם מעניקים חיים לדמויות החייתיות במשחק תוסס, עליז ורב־הבעה. התוצאה הסופית היא הצגה מקסימה, המעניקה לילדים היותר קטנים (3־7) חוויה נהדרת של תיאטרון מוזיקלי עשיר ואיכותי, ממש כמו בלונדון.

העלוקה
צחי קומה

השבט של עדן ועודד

עדן הראל ו**עודד מנשה**, שהביאו לפני כשבוע לעולם את בנם המשותף החמישי והשישי שלה, החליטו לקרוא לו **אביתה**. בני הזוג חשפו את השם של הרך נולד בברית שהתקיימה באולמי אפקה, ועל הדרך נתנו לנו הזדמנות לראות את כל המשפחה בהרכב מלא. ולמטה משמאל: עוד הורים מאושרים, **רביב דרוקר** ו**ענת גורן**, חוגגים עם התינוק החדש
| צילום: לוק צלמים

סמסו החלמה מהירה לזמר **נתן גושן** שעבר תאונת דרכים. גושן היה בדרכו להופעה בבית גבריאל שעל שפת הכנרת, כאשר רוכב אופנוע נכנס בדלת הנהג ובמזל גרם רק לנזקי פחחות רציניים. למרות כאבים חזקים בראש ובגב, גושן המשיך משם להופעה, כי ההצגה הרי חייבת להימשך. מטדי הפקות מסרו: "לגושן שלום. מאחלים נסיעה זהירה ובטוחה לכולם וחגים שמחים".

הוא אמנם ניסה להסתיר מאיתנו את התאריך, אבל העלוקה גילתה כי **שלמה בראבא** יינשא לבת זוגו **שמר גאון** ביום ראשון הבא. זה יקרה במסעדה בחוף הים בדרום תל־אביב.

במהלך השנה האחרונה, אחרי שרישיון הנהיגה שלו נשלל, **אורי גוטליב** התנייד ברחבי תל־אביב בעזרת אופניים.

אינסטהסלבס

בראשיתו של החודש השביעי להיריון עם תאומים, **מיכל הקטנה** טסה לחופשה בלונדון והעלתה משם תמונה לאינסטגרם

אבל לפני מספר ימים הסתיימה תקופת השלילה והרישיון הוחזר לו.
גוטליב, תאפסן את האופניים?
"באורח פלא אני עדיין נוסע באופניים בעיקר כשיש פקקים וזה בריא לי וטוב. יכול להיות שיצא מתוק מהזוועה הזו".

בר בשוק הפשפשים ביפו. **אורנה בנאי ובת־חן סבג** חולקות שולחן עם עוד זוג נשים גאות. העלוקה מאחלת שנה טובה לכולן.

מיכל צפיר מסתובבת בימים האחרונים עם כפתור מתכת בצבע כסף שמחובר לזרוע האחורית שלה. כשביקשנו לברר על מה ולמה גילינו שהיא משתתפת בניסוי שנערך במכון ויצמן. צפיר: "מכון ויצמן פנה אליי כדי לבדוק ולהתנסות במוצר חדשני, שמסייע באיזון רמות הסוכר בגוף, על מנת לקבל את חוות דעתי ולחשוב יחד על שיתוף פעולה. מדובר כרגע בסטארטאפ חדש שמיועד להוביל להרזיה מותאמת אישית לכל אדם".

סמסו מזל טוב ל**שלי גפני**, שחגגה יום הולדת 46. לכבוד האירוע אירגנו לה החברות ארוחת צהריים חגיגית במסעדה בכפר ויתקין. **בר רפאלי** הייתה שם, וגם סנדרה רינגלר, **שירלי בוגנים, ציפי רומנו ומוטי רייף**.

* חודש אחרי הלידה של **עידו**, פגשנו את **רביב דרוקר** ו**ענת גורן** עם התינוק שלהם, שהוא הרביעי במספר בני הזוג והצאצא הגיעו למסיבה שערכו **יובל כהן**, מנהל התוכניות של ערוץ 10, ובן זוגו ד"ר **אופיר ארצי** על גג דירתם בתל־אביב

tzahikoma@gmail.com

צילומים: חגי אברג'ל, ענת מוסברג + Pplus